

ת פ ל ה

נכון שיבקש בקשה זו בבוקר אחר התפלה, וגם ממילא
 בזכירתו כפה יהיה לו דבר זה למזכרת שלא ילכד בה.*

רבש"ע יהי רצון מלפניך אל רחום וחנון שתוכני היום ובכל יום לשמור
 פי ולשוני לבלי להלכד בדיבורים אסורים, דהיינו מעון לשון הרע כדכתיב לא
 תשא שמע שוא וקרי ביה לא תשיא, שאסרה התורה לספר ולקבל, וגם מעון
 רכילות כדכתיב לא תלך רכיל בעמיד. ואהיה זהיר מלדבר אפילו על איש יחידי,
 וכל שכן מלדבר דלטוריא על כלל ישראל שעונו חמור מאוד. וכל שכן להיזהר
 מלהתרעם על מדותיו של הקב"ה שהוא עון חמור יותר מן הכל, וכדכתיב
 בפרשת חוקת ותקצר נפש העם בדרך וידבר העם באלקים ובמשה, ועבור זה
 נשלחו עליהם הנחשים השרפים וגו' ויאמרו חטאנו כי דברנו בה' ובך. ומלדבר
 דברי שקר כמו דכתיב מדבר שקר תרחק. ומלדבר דברי חנופה שמיפה לאיש
 עול עוולותיו בפניו כמו דכתיב בפרשת מסעי ולא תחניפו. ומלדבר דברי
 ליצנות כמו דכתיב ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם. ומלישב בין לצנים
 כדכתיב ובמושב לצים לא ישב. ולהיות זהיר מאונאת דברים כמו דכתיב ולא
 תוננו איש את אמיתו וקבלו חז"ל שהוא קאי על אונאת דברים. ולהיות זהיר
 מהלבנת פנים אפילו בשעת תוכחה כמו דכתיב הוכח תוכיח את עמיתך ולא
 תשא עליו חטא. ולהיות זהיר מלדבר דברי גאווה כמו דכתיב השמר לך פן
 תשכח את ה' אלהיך וקבלו חז"ל שהוא אזהרה לגסי הרוח וכמו דכתיב ורם
 לבבך ושכחת וכדאיתא בגמרא (סוטה דף ה'), וגאווה אפילו בלב אסור כדכתיב
 תועבת ה' כל גבה לב. וכן מלדבר דברי מחלוקת כמו שנאמר ולא יהיה כקרח
 וכעדתו וכדאיתא בגמרא שהוא אזהרה שלא להחזיק במחלוקת (סנהדרין דף
 ק"י). וכן מלדבר דברי כעס שהוא גם כן עון חמור מאוד בעצמותו וגם מביא
 לידי מחלוקת ושאר דיבורים אסורים, ואחז"ל כל הכועס כאלו עובד עבודה
 זרה. וזכני שלא לדבר כי אם דבר הצריך לעניני גופי או לנפשי ושהיו כל מעשי
 ודיבורי לשם שמים.

* ודוגמא לזה מצינו בספרי פרשת תצא על הפסוק זכור את אשר עשה ה' אלהיך
 למרים וזה לשונו: יכול בלבבך, כשהוא אומר השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות,
 הרי שמירת הלב אמור [מעון המביא לידי צרעת] הא מה אני מקיים זכור, שתהא שונה
 בסף עכ"ל הספרי.